

disse faa Hundrede, man bevilger til Anstalter, der staa under offentlig Kontrol, som jes paa af hele Befolkningen, og som ved deres Eksistens har haat en overordentlig velsignelsesrig Betydning, saa forekommer det mig, at denne Omhed over dette Ansvar ikke staa i lige- ligt Forhold til Omtalen af Ansvaaret med Hensyn til selve Spørgsmaalet om Expeditionen i Kirke- og Undervisningsministeriet. Med Hensyn til Ministeriets Ansvar angaaende dette Sidstnævnte, da skal jeg sige, at, dersom den nuværende høitærede Kirke- og Undervisningsminister var i Følge et Botum her i Thinget ligesom politisk udset til at indtage sin nuværende Plads — (Afbrudelse af Scavenius) jeg er bange for, at det ærede Medlem for Præstø Amt's Iste Valgkreds (Scavenius) faar et Ansald, men jeg vil dog udtale mig tydeligere, skjøndt jeg nødig vil gjøre Nogen bedrøvet ved mine Udtalelser — eller dersom den ærede Minister, naar han ikke selv længere tror at kunne bære Ansvaaret for Bestyrelsen af det Ministerium, som han har Ansvaaret for, ved en Beslutning fra vor Side kunde være nødsaget til vedtaget at vedblive at være Minister, dersom Forholdene sammentagne vare saaledes og ikke blot det ene, men begge Tilfælde vare tilfælde, naar den ærede Minister var kommen ogsaa efter vor Opfordring og nødvendig maatte blive ifølge vor Beslutning — det sidste Tilfælde kunde ganske vist ikke være tilfælde — saa kunde jeg forstaa, om den ærede Minister sagde: Da I nøde mig til at blive og dog ikke ville give mig Pengene, saa bære I Ansvaaret for, at jeg ikke kan expedere hurtigt nok i Ministeriet; men naar den ærede Minister dog kan gaa naar han vil — og det kan han jo, forsaavidt jeg kjender Grundlovens Bestemmelser — og frigjøre sig for det Ansvar, han ikke kan bære, saa tror jeg ikke, den ærede Minister maa forrykke Grundlovens Bestemmelser og lægge Ministerens grundlovmæssige Ansvar paa Folkethinget. Dette bærer sit Ansvar, og det er det meget villigt til; men jeg tror ikke, Folkethinget kan være med til at bære Ministerens, allermindst vore Dages Ministres Ansvar. — Med Hensyn til Kellers Institut vil jeg blot bemærke, at jeg ikke tror, at Udvalget har gjort den Befkommende Uret. Jeg tror, at det omtalte Beløb for et enkelt Barn er et stort Beløb, og den Genvisning til, hvad et Barn koster i Blindelinstitutet og Døvstummeinstitutet, er ikke tilstrækkelig, thi det er muligt, at man, Alt vel overveiet, vilde være i Stand til at nedsette disse Beløb af hvad et Barn koster, men i Reglen koster det jo mere i et Statsinstitut end overhovedet i et privat Institut. Det vilde se forfærdelig sørgeligt ud for de 95 pCt. Familier i Danmark, om et Barn skulde koste halvt saa meget, som det her er ansat til, men jeg gjen tager, Spørgsmaalet vil desuagtet blive foranlediget behandlet i Finantsudvalget. Dernæst

komme vi til Theatret. Den ærede Minister begyndte med at bemærke, at han beklagede, at man hvert Aar skulde vende tilbage til denne Sag. Ja, det beklager Flertallet ogsaa og derfor sige vi, lad os blive ved det, der blev afgjort ifjor. Hvem har foranlediget, at vi komme tilbage til denne Sag Andre end høitærede Minister selv? Hvis den ærede Minister var bleven staaende ved Forslaget fra ifjor, vilde vi ikke have rørt os, saa havde der været No, og vi skulde ikke være komne tilbage til denne Sag. Det forekommer mig derfor, at den meget ærede Minister ikke har maattet stille den Beflagelse i Spidsen, da Forsagen til Beflagelsen er udgaet fra ham selv. Naar den ærede Minister henviser til 1874—75 og mener, at Flertallet har offret flere Blade i Betænkningen angaaende denne Sag, saa beror dette paa en Misforstaaelse af den meget ærede Minister, naar han har gjennemset Betænkningen. Selv om det imidlertid var saaledes, saa er det ganske vist Finantsudvalgets egen Sag, men det har kun meddelt de Aktstykker, som høre til Belysning af det nuværende Aars Budget; det er nemlig en Redegjørelse for, hvorledes det sidste Regnskab ser ud, for at man kan sammenligne det med det paatænkte Budget for næste Aar, medens man for indeværende Finantsaaringen Veiledning i den Henseende kan have. Det er det sædvanlige ved Behandlingen af Theatersforholdene, og Udvalgets Bemærkninger strække sig saaledes ikke over flere Sider, de strække sig ikke Stort ud over een Side, men lige meget, jeg tror, at der paa den ene Side er sagt nok til Begrundelse af Flertallets Stilling. Den meget ærede Minister mente saaledes at kunne anbefale at bringe Theatrets Forhold til No ved at henvise til, hvad denne Stilling for Theatret har udrettet fra 1869—70 og de følgende 5 Aar, og deriblandt nævnte den meget ærede Minister, at Theatrets Reservefond begyndte i 1869—70 med 55,000 Rbl. og endte i 1873—74 med 156,000 Rbl.; der saae man, sagde han, de sørgelige Følger af Theatrets Nolighed, der var saaledes en Fremgang af 100,000 Rbl. Den ærede Minister skulde have taget mere med, han skulde have taget det med, at man, uagtet man aldeles ingen særlig Forpligtelse havde i de tidligere Forhandlinger, vedblev i disse 5 Aar at bevilge af Statskassen 100,000 Kr. om Aaret, og man gjorde det med den Bevidsthed, at det i og for sig ikke var fornødent, men at man derved paa en Maade holdt en foreløbig Afstale, som Thinget ganske vist ikke havde nogen Forpligtelse til at holde, men som var truffen engang ved en Beslutning af det tidligere Thing og den daværende Regjering, og man gjorde det uagtet man derved gav et noget større Tilskud fra Statens Side, end Theatret i og for sig behøvede, idet man gik ud fra, at Kapitalen laa lige saa sikkert i Theatrets Reservefond som i Statskassen.